

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

LIGTALE

VED

KAMMERHERRE

CHRISTIAN FREDRIK OTTO v. BENZONS

JORDEFÆRD

i Dalum Kirke den 14de Juni 1875.

Af

P. A. Holm,
Sognepræst.

Det er kun nogle faa Aar, i hvilke jeg har kjendt den gamle Kammerherre, ved hvis Kiste jeg staaer, og den Gang, jeg lærte ham at kjende, var han en Olding paa 83 Aar. Og dog har der dannet sig et Billede i mit Sind af den gamle Mand, som ikke skal udslettes. Jeg troer, at dette Billede er Sandhed. Jeg troer, at det har sine Træk ogsaa fra de længst henrundne Tider, endskjøndt jeg saa seent lærte ham at kjende. Naar jeg nu gjerne vil fremstille dette Billede for denne store Forsamling, til en Ihukommelse af ham, hvis lange Liv har været knyttet til dette Sted og denne Kreds, og til Stadfæstelse og dog Formildelse af deres Savn, som stode ham nærmest, for hvem han har været Midtpunkt og Samfundsbaand i alle deres Dage — saa vil jeg grunde dette Billede paa Herrens Ord. Thi det er jo den rette Grund, hvorpaa et Menneske tegner sit eget Livs Billede; det er ogsaa den rette Grund, hvorpaa et Menneske søger at eftertegne et andet Menneskes Liv; paa denne Grund træde alle Træk tydeligst frem, paa denne Grund see vi Perspektivet saa klart, som viser ud over Døden og Graven.

Saa sagde Herren (5 Moseb. 29, 5.) „Og fyrretyve Aar har jeg ladet Eder vandre i Ørken, og Eders Klæder bleve ikke gamle paa Eder, og Dine Skoe bleve ikke gamle

paa Din Fod." Det var Herrens underlige Gjerning ved hans Folk, det var hans Navns Ære, som skulde ihukkommes i Israels Slægter. Det var den samme Herres underlige Gjerning med ham, som nu er gaaet til sine Fædre, det er Herrens Navns Ære, som skal forplantes i denne Mands Slægt fra Led til Led.

Der var en sjælden Livskraft og Ungdomsfriskhed i hans Legeme og i hans Aand: hans Klæder bleve ikke gamle paa ham, og hans Skoe bleve ikke gamle paa ham i alle disse lange Aar.

Derfor var han saa flittig. Derfor sad han ved sit Bord og arbejdede paa de Ting, som han meente, maatte være i Orden, inden han gik bort; thi han vidste og havde erfaret, at disse timelige Ting kunne volde megen Fortræd. Han var saa flittig: han kom fra en Tid, som havde lært at arbejde, en Tid, som forstod, at Lediggang er det Ondes Hovedpude. Derfor vilde han saa nødig blive aflældig og ubrugelig. Og Herren lod ham arbejde til det Sidste.

Han var saa ungdomsfrisk; derfor vilde han altid hjælpe sig selv, ogsaa da Kræfterne begyndte at svigte, og de maatte ofte have Bekymringer, de, som gjerne vilde række ham Haanden og gjøre det bekvemt for ham: han kunde ikke begribe, hvad det skulde til; thi Ungdommens Kjækhed og Ungdommens Uafhængighed boede i ham. Han kom fra en Tid og fra en Slægt, som holdt det for en Ære at hjælpe sig selv og ikke trænge til Nogen uden den levende Gud, fra en Tid, der ikke kjendte og ikke ønskede at kjende eller bruge Betjening og Bekvemmelighed ved hvert Skridt i Livet, fra en Tid, der var haardfør og foragtede Blødagtighed. Han var haardfør som en ung Mand, og Herren lod ham hjælpe sig selv, indtil han tog ham sagte ved Haanden og hjalp ham bort over Dødens Smerter og Hjælpeleshed.

Han var saa ungdomsfrisk, derfor var han saa glad og taknemmelig over al den Lykke, som Gud havde skjænket ham i hans Liv. Derfor spøgede hans Aand, derfor smilede hans Mund, derfor spillede hans Øje, naar de samledes om ham, hans Sønner og hans Datter og alle de Mange, der stode hans Hjerter nærmest; derfor kunde han lege saa barnligt med Børnebørn og Børnebørns Børn; derfor modtog han saa venlig og glad de Gjæster, der samledes i Flok i hans gjæstfrie Hus; derfor deeltog han saa livsfrisk i den Glæde i Livet, som endnu stod ham aaben. Derfor var hans Hjem saa friskt og saa mildt og saa ungt, endskjøndt Husbonden var en Olding, og de svundne Dages Skik overholdtes, ja netop fordi Alt var saa uforandret fra de hendirundne Tider, og dog Intet forældet. Det var, som om den milde, gamle Mand smilende vilde vise alt dette og sige: „See, saa lykkelig har Herren gjort mig; saadant Hjem har jeg havt: her har min Ungdoms Hustru, mit Livs Glæde, styret med Kjærlighedens stille, uovervindelige Magt; her have mine Børn leget og lært Livets Alvor, her har Danmarks hensovede Konge været min Ven og min Gjæst; her har Danmarks milde Dronning glædet sig og taget mine Børn ved Haand, hun, for hvem Bornene trindtom Landet bede til Gud, hun, som under de hvide Haars Krone med Mildhedens Majestæt velsigner Danmark og selv velsignes af Danmarks Konge og Folk. See, dette har jeg oplevet i dette Hjem: derfor er her Intet at forandre. Tag nu Deel i min Glæde og min Tak alle I, som ere mine Gjæster, og hjælp mig at takke den almægtige Gud for, hvad jeg fik, og hvad jeg har endnu.“ Saaledes tænkte han; jeg veed det; jeg har hørt saadan Tale af hans Mund. Han var saa taknemmelig: de vide det, de mange Trængende, hvem han gav et synligt Tegn paa sin Tak for sit lykkelige Hjem.

Ungdommen er livsfrisk og glad og taknemmelig, og han var livsfrisk og glad og taknemmelig. Han kom fra en Tid, som vovede at være glad og vovede at takke højt for Glæden; thi den havde lært at arbejde og at undvære.

Han var saa ungdomsfrisk: derfor var han saa frisindet og mild. Det have de jo alle erfaret, baade hans Børn og hans Frænder og hans Gjæster og alle de Mange, der stod i Forhold til ham. Han vilde ikke paalægge nogen Tvang, men lade Samvittigheden og Følelsen for, hvad der er ædelt og skjønt, tvinge Enhver. Derfor var der saa rummeligt og luftigt og frit i hans Hus; derfor sluttede hans Sønner saa fast en Kreds om ham i sønlig Ærbødighed og dog i broderlig Fortrolighed; derfor spejdede hans Datter med Kjærlighedens skarpe Øje og Øre efter, hvad han vilde; derfor gjættede de, alle de, der stod ham nær, med Hengivenhedens frivillige, fine Opmærksomhed efter, hvad der kunde være hans Ønske og volde ham Glæde. Derfor havde de det saa godt, alle de Mange, der vare i hans Tjeneste; thi mere frisindet og venlig Husbonde kunde de ikke faae. Derfor takker mangan Mand paa dette Sted ham for sin Velstand og sine gode Kaar; thi mere frisindet Herskab kunde de ikke finde. Derfor takke saa Mange ogsaa fra hele denne Egn ham for mangan en frisk og sund Glæde under Guds frie Himmel, thi han aabnede sin Ejendom, at de kunde glæde sig i den friske Natur, hvis Hjem er begrændset af høje Mure og snevre Gader. — Han var saa frisindet og mild — han kom fra en Tid, i hvilken det offentlige Livs Former visselig vare ufrie og bundne; men i hvilken derfor netop ogsaa det ægte Frisind ofte blomstrede i det private Liv saa rigt og fyldigt, som det frie Sind har størst Evne til, naar dets Gave er frivillig. — Han kom fra en Tid, hvor det offentlige Liv visselig var fattigt og

løst og koldt, men i hvilken netop ogsaa det private Liv i de ædlere Slægter blev saa rigt og saa tæt og saa varmt.

Ja, saaledes staaer Billedet for mit Sind af den gamle, milde Mand, som nu er faret herfra, og jeg troer, at det Billede ligner Virkeligheden. Han blev en livsfrisk og ungdommelig og taknemmelig Mand indtil det Sidste. Men det kan intet Menneske vedblive at være i saa mange Aar. indtil Oldingealderen, naar hans Væsens Kjerne ikke er sund, Er der en Orm, der nager paa Kjernen, viser Livsleden og Utaknemmeligheden og Misundelsen sig længe før de Aar, som han naaede. Men er et Menneskes Væsens Kjerne sund, saa har det Inderste bøjet sig, om end i det Skjulte, om end mindre bevidst, for Jesus Christus, vor Herre, i hvis Navn Alles Knæ skulle bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden. Og der kommer en Tid for Enhver, hvis Inderste er sundt, da han med Fryd skal bekjende Troen paa Ham, som døde for os. Alt, hvad der i Mennesket er sundt og ungt og ædelt og elskeligt, bøjer sig for den christne Tro, naar den træder Hjertet nær; thi Intet er saa sundt og saa ungt og saa stærkt og saa ædelt og saa elskeligt som vor christne Tro. Derfor skal det være hans Børns Trøst og deres, som savne ham, med hvem de ere groede sammen i disse mange Aar, at han er gaaet hen for at tilbede og bøje sig for sin Frelser og bekjende hans Navn, han er gaaet hen for at see alt det i Herlighed, som hans Inderste længtes efter; han er gaaet hen for at mødes med dem, som han her elskede i Uforvrænkelighed.

Saa bringer jeg ham det sidste Farvel med Hjertens Tak fra hans Børn og hans nærmeste Slægt, for hans friske Kjærlighed indtil det Sidste, med oprigtig Tak fra den store Kreds, hvis trofaste Ven han var; med oprigtig Tak fra dette Sogn, for hvilket han har virket saa Meget; med op-

rigtig Tak fra alle dem, der have staaet i hans Tjeneste, og som nu længes efter den gamle, milde Herre; med oprigtig Tak fra de mange Fattige, som han har hjulpet; med oprigtig Tak ogsaa fra mig, hvem han modtog saa venligt, da jeg var fremmed paa dette Sted; fra mig, som har modtaget mit sidste Hvilested af hans Haand! — I hans Børns Navn og i hans Nærmestes Navn beder jeg med Guds Menighed paa dette Sted: Gud være hans Aand naadig for Jesu Christi Skyld! Amen!